

Hồi 354

Đô thành mật hội

Vương Hoảng trở lại xe ngựa, thần sắc cổ quái, ghé lại gần gã nói: “Quả đúng như Lưu huynh đã tiên liệu, gã đáp ứng bí mật gặp huynh, ta thật không thể nào ngờ được”.

Rồi hắn lại do dự nói: “Nếu gã lập tức thông tri cho lão gia tử nhà gã, bố trí sát nhân thì phải làm sao?”.

Lưu Dụ điềm đạm nói: “Tư Mã Nguyên Hiễn sẽ không làm chuyện khiến ta coi thường gã đâu. Chẳng phải Vương huynh đã nói, thủ hạ của gã toàn đám con cháu nhà quyền quý ở Kiến Khang hay sao? Tư Mã Nguyên Hiễn dùng người không kém cõi như vậy đâu, chỉ vì tình thế bức bách, không thể không miễn cưỡng đứng giữa đám hồ quần cầu đảng đang vây quanh gã mà thôi, nếu không gã sẽ mất đi sự ủng hộ của đám quý tộc. Vì vậy chắc gã hiểu rõ tình thế hiện nay hơn lão gia tử nhà gã, lại càng hiểu rõ tác dụng quan trọng của Bắc Phủ binh với sự tồn vong của Đại Tấn”.

Vương Hoảng chờ gã nói xong rồi tiếp lời: “Ta và Tư Mã Nguyên Hiễn cũng có thể coi là có chút giao tình, tìm gã cũng là chuyện bình thường thôi, huống hồ Lang Nha vương vẫn còn trong cung xử lý chính sự, chắc không có vấn đề gì đâu”.

Hắn ngưng một chút lấy hơi rồi nói tiếp: “Trước tiên gã cảm thấy chấn động kinh ngạc, nhưng không nói tiếng nào, rồi ta nói với gã, hiện giờ uy hiếp lớn nhất của triều đình tuyệt đối không phải là huynh, mà là Tôn Ân và Hoàn Huyền, thậm chí cả Lưu Lao Chi nữa. Thoạt tiên gã động dung, truy vấn có sao ta lại đem Lưu Lao Chi, Hoàn Huyền và Tôn Ân gộp làm một, ta liền nói nếu muốn biết thì cứ trực tiếp gặp huynh mà nói. Vậy là gã đáp ứng gặp huynh, Lưu huynh thật lợi hại, không ngờ câu huynh bảo ta nói lại có uy lực lớn đến thế”.

Lưu Dụ thở phào nhẹ nhõm, có thể thuyết phục được Tư Mã Nguyên Hiễn hay không gã cũng chưa biết, nhưng ít nhất thì cũng còn một cơ hội.

Vương Hoảng nói: “Giờ ta phải lập tức rời khỏi đây, Tư Mã Nguyên Hiễn sẽ sai người đánh xe, dẫn Lưu huynh đến nơi gặp mặt. Không biết sau khi xong chuyện Lưu huynh có thể đến nhà ta để ta được yên tâm hay không?”.

Lưu Dụ gật đầu đáp ứng, nhìn theo Vương Hoảng xuống xe, tung mình lên ngựa bỏ đi.

oOo

Một lát sau có tiếng mở cửa phía Lang Nha vương phủ, một người bước qua đường, đi thẳng đến chỗ xe ngựa, nhảy lên vị trí của mã phu, vung roi lên. Chiếc xe từ từ chuyển động, người đánh xe kia không nói câu nào, Lưu Dụ cũng chỉ lặng lẽ ngồi đợi.

Gã tháo bội đao xuống đặt bên cạnh, trong lòng dạt dào cảm xúc.

Gã biết mình đang chơi trò chơi chính trị, hơn nữa còn là bị ép phải tham gia chơi trò mà gã chẳng hề muốn chơi này. Gã thà dùng đao thật thương thật ra chiến trường cùng địch nhân tranh hùng quyết đấu còn hơn là phải tiểu lý tang đao thế này, thế nhưng nếu không dùng đến thủ đoạn, e là gã sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội để ra chiến trường nữa cũng không chừng.

Gã và Tư Mã Đạo Tử tuy luôn ở vị trí đối địch, nhưng sự thực thì không có ân cừ cá nhân gì lớn lao, tất cả đều chỉ là công sự, chứ không giống như cừ hận với Hoàn Huyền hay Lưu Lao Chi, quan hệ của gã với hai kẻ này đã đến mức tuyệt đối không còn dư địa xoay chuyển.

Gã coi Tư Mã Nguyên Hiến là đối tượng có thể tranh thủ, không những vì trước mắt đôi bên có chung lợi ích, mà còn vì trong một tình cảnh đặc biệt, gã và hắn đã từng tạm thời kề vai tác chiến. Lúc đó gã cảm nhận được Tư Mã Nguyên Hiến đích thực đã cùng gã đồng tâm hiệp lực, song phương đều nảy sinh một sự tín nhiệm và cảm tình hết sức vi diệu.

Sau lần đó, gã đã hiểu thêm về bản chất của Tư Mã Nguyên Hiến, hắn hoàn toàn không hề xấu xa như trong truyền ngôn vẫn nói, đồng thời Tư Mã Nguyên Hiến cũng có những hiểu biết sâu hơn về Hoang nhân bọn gã.

Chính vì có cơ sở này, khiến gã cảm thấy có thể nói chuyện được với Tư Mã Nguyên Hiến.

Xe ngựa tiến vào một tòa trạch viện, xung quanh đã có người chờ sẵn.

Giọng nói của Tư Mã Nguyên Hiến vang lên: "Lưu huynh, mời xuống xe!".

Cửa xe được kéo ra, Lưu Dụ để đao lại, đi tay không bước xuống.

Tư Mã Nguyên Hiến cũng không mang binh khí, đứng trong bóng tối cười cười nói: "Lưu huynh nhiều lần lập nên kỳ tích, thật khiến tiểu đệ đây vô cùng ngưỡng mộ".

Lưu Dụ đảo mắt một vòng, thấy xung quanh có khoảng hai mươi người, không người nào không oai phong thần khí, hơn nữa niên kỷ chỉ khoảng hai mươi đến hai lăm, có lẽ là những cận vệ tâm phúc bảo vệ bên mình Tư Mã Nguyên Hiễn.

Lưu Dụ điềm đạm nói: “Chỉ là may mắn thôi! Công tử lực kháng liên quân Kinh Hồ ở Đại Giang mới là tài giỏi”.

Tư Mã Nguyên Hiễn dường như vô cùng ái mộ gã, hơn nữa còn rất khiêm tốn, chỉ mỉm cười đáp: “Lưu huynh quá khen tại hạ rồi, mời!”.

Một tên thân vệ đột sáng ngọn đèn trong tay lên, rồi dẫn đầu bước qua cửa lớn.

Lưu Dụ theo người đó đi vào, chỉ thấy bên trong trần thiết đơn giản, không có gì trang trí hoa lệ đặc sắc, chỉ đặt mấy chiếc ghế và vài chiếc tiểu kỷ.

Tư Mã Nguyên Hiễn vang lên sau lưng: “Đặt đèn xuống, Chí Hùng, các người đợi ở bên ngoài, không có lệnh của ta thì không kẻ nào được vào”.

Người được gọi là Chí Hùng kia thoáng ngậy người, định nói gì đó.

Tư Mã Nguyên Hiễn không vui gắt khế: “Nhanh lên!”.

Y đành miễn cưỡng đặt đèn xuống, chuyển thân đi ra rồi khẽ khàng khép cửa lại, để lại hai người bên trong.

Tư Mã Nguyên Hiễn ung dung ngồi xuống ghế thủ tịch, đưa tay ra nói: “Lưu huynh, mời ngồi!”.

Lưu Dụ liền ngồi xuống chiếc ghế bên phải hắn, ánh mắt hai người chạm nhau, không hẹn mà cùng sinh ra cảm giác hết sức cổ quái.

Tư Mã Nguyên Hiễn thấp giọng nói: “Nếu cha ta biết chuyện ta mật hội Lưu huynh ở đây, khẳng định sẽ mắng cho một trận nên hồn”.

Lưu Dụ vui vẻ nói: “Vậy tại sao công tử lại chịu gặp ta vậy?”.

Tư Mã Nguyên Hiễn xoé tay ra nói: “Chính ta cũng không hiểu, có lẽ là vì chúng ta đã cùng trải qua hoạn nạn cũng nên! Ta không phải là kẻ chỉ biết mù quáng phục tùng mệnh lệnh của cha, nhưng ta lại tương đối đồng ý với cách nhìn của người về Lưu huynh. Lưu huynh muốn gặp ta, đương nhiên huynh nghĩ rằng có thể thay đổi suy nghĩ của ta về huynh, chỉ riêng điểm này đã khiến ta rất muốn nghe cao luận của huynh rồi”.

Lưu Dụ mỉm cười nói: “Ta thấy chi bằng đảo ngược lại, ngghe ý kiến của công tử về ta trước. Mọi người cứ nói thẳng nói thật, không cần cố kỵ gì hết”.

Tư Mã Nguyên Hiễn gật đầu nói: “Được! Vậy để ta nói thực lòng, ở Bắc Phủ binh và hẻm Ô Y đều lưu truyền rằng Tạ Huyền đã chọn huynh làm người kế thừa để hoàn thành giấc mộng Bắc phạt, thống nhất Nam Bắc hai miền của ông, Lưu huynh có giải thích thế nào về chuyện này?”.

Lưu Dụ cười khở nói: “Ta có thể giải thích thế nào đây? Huyền soái phái ta đến Biên Hoang Tập, giao một phong thư cho Chu Tự, ta hoàn thành nhiệm vụ đó, nên được xem trọng thôi. Chuyện chỉ có vậy. Sự thực thì tuy Huyền soái có chút cất nhắc cho ta, nhưng chưa từng làm những chuyện như giao quân quyền hay phá cách đề bạt cả. Trước khi Huyền soái lâm chung, ta vẫn chỉ là một tên tiểu tướng tầm thường, chỉ vì có chút quan hệ với Hoang nhân nên tình thế của ta mới đặc biệt hơn người. Huyền soái có nói với ai rằng Lưu Dụ này là kế thừa của người không? Không có! Đúng không? Sau khi Huyền soái tạ thế, người nắm quyền là Lưu Lao Chi và Hà Khiêm. Những người khác vì hoài niệm Huyền soái, lại bất mãn với hành vi của Lưu Lao Chi, nên mới đem kỳ vọng gửi vào ta, khiến Lưu Lao Chi sinh lòng cố kỵ mà bức ta lập quân lệnh trạng đến Biên Hoang Tập chịu chết. Còn ta ở Biên Hoang Tập lại may mắn thành công, không phải tại có bản lĩnh mà chỉ chúng tỏ rằng Hoang nhân không phải đên cạn dầu, quan trọng nhất là ta chỉ là một quân nhân tận hết chức trách của mình, ngoại trừ chấp hành mệnh lệnh được thượng cấp phái xuống ra, chưa từng có gì vượt quá bốn phận của một quân nhân cả”.

Tư Mã Nguyên Hiễn dụng tâm lắng nghe, thỉnh thoảng lại lộ thần sắc suy tư, nghe xong vẫn không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt sắc bén dò xét Lưu Dụ.

Lưu Dụ thâm nhủ, Tư Mã Nguyên Hiễn đích thực đã trưởng thành, không còn là tên tiểu tử chỉ biết tranh cường hão thắng, hoa thiên tử địa như trước.

Hồi lâu sau, Tư Mã Nguyên Hiễn mới thở dài nói: “Ta thà tin những lời Lưu huynh nói đều là sự thực, nhưng Lưu huynh có từng nghĩ câu truyền ngôn ‘nhất tiễn trầm Ẩn Long’ đã dồn huynh vào tình thế hết sức bất lợi hay không? Cho dù đó đích thực là những điều bịa đặt, nhưng chỉ cần đám ngu dân tin tưởng, thì tất sẽ làm lung quay quốc cơ của Đại Tấn chúng ta”.

Lưu Dụ ung dung nói: “Nếu chỉ vì một câu nói khoa trương của người kể chuyện ở Biên Hoang Tập mà bỏ qua cơ hội bạt loạn phản chính thì không phải vì một hạt sạn nhỏ mà bỏ cả nồi cơm hay sao?”.

Tư Mã Nguyên Hiễn không vui nói: “Lưu huynh đánh giá mình quá cao rồi. Chúng ta nói thẳng đi nhé, giờ Lưu huynh đang cầu ta chứ không phải ta cầu Lưu huynh, nhưng ta chẳng những thấy Lưu huynh cho ta lợi lộc gì, mà còn phải mạo hiểm bị cha trách mắng nữa”.

Lưu Dụ vẫn điềm tĩnh trả lời: "Nói thật với ta đi, Lưu Lao Chi vì sao mà không thể chấp nhận một tên tiểu tướng nhỏ bé như ta? Tại sao phải lén lút ám sát ta, dùng mọi thủ đoạn bỉ ổi để tiện chứ không đường đường chính chính? Hấn sợ ta gì chứ?".

Tư Mã Nguyên Hiến lập tức tắc tị, chỉ biết tròn mắt lên nhìn gã.

Lưu Dụ lại nói tiếp: "Công tử cho rằng Lưu Lao Chi có đáng tin cậy không?".

Tư Mã Nguyên Hiến trầm giọng nói: "Lưu huynh có biết những điều huynh đang nói toàn là chuyện đại nghịch bất đạo hay không?".

Lưu Dụ quả quyết nói: "Vì ta không muốn những lời thừa thãi, càng không có thời gian để nói những lời thừa thãi, Lưu Lao Chi bội phản Vương Cung, chỉ vì hấn sợ Hoàn Huyền hơn sợ Lang Nha vương, nhưng như vậy cũng không chứng tỏ rằng hấn sẽ tận trung với Lang Nha vương và công tử. Hơn nữa đối với chuyện hai người chiêu tập tân binh 'Đông Thục', Lưu Lao Chi khẳng định đã có giới tâm. Nếu công tử và Lưu Lao Chi gặp nhau ở đây, không biết trong lòng sẽ tính toán thế nào nhỉ?".

Tư Mã Nguyên Hiến đại nộ gần giọng: "To gan! Dám ly gián chúng ta?".

Lưu Dụ nói: "Ta chỉ lấy việc luận việc thôi, nếu công tử không hứng thú nghe tiếp thì ta có thể lập tức biến khỏi đây ngay".

Tư Mã Nguyên Hiến cười khố nói: "Cả huynh lẫn ta đều hiểu rõ, mật hội đêm nay chỉ khiến song phương tốn thời gian, cho dù ta tin lời Lưu huynh thì gia phụ cũng sẽ không thỏa hiệp với huynh đâu".

Lưu Dụ mỉm cười: "Giả như ông ta không thể cự tuyệt đề nghị của ta thì sao?".

Tư Mã Nguyên Hiến động dung thốt: "Vậy thì ta phải rửa tai lắng nghe rồi".

Lưu Dụ chậm rãi nói: "Để ta phân tích tình thế hiện nay trước đã được không?".

Tư Mã Nguyên Hiến gật đầu nói: "Lưu huynh xin cứ trực ngôn!".

Lưu Dụ nói: "Kỳ thực tình thế giờ đã hết sức phân minh, tứ đại thế lực đã hình thành. Kinh Châu thủy chung vẫn là do Hoàn Huyền độc bá, khi đại quân của Tôn Ân đánh vào Kiến Khang, Hoàn Huyền sẽ thừa cơ thu thập Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham, sau đó đứng bên bờ sông xem lửa cháy, nhìn quân Kiến Khang, Bắc Phủ binh và Thiên Sư quân đánh đến lưỡng bại câu thương, rồi xua quân tiến với như sấm đánh không kịp bung tai, dọn dẹp tàn cục".

Tư Mã Nguyên Hiến cúi đầu trầm tư, không nói tiếng nào.

Lưu Dụ nói: “Lang Nha vương đương nhiên hiểu rõ tính toán của Hoàn Huyền, vì vậy mới phải bảo tồn thực lực, còn chiêu mộ thêm quân sĩ để ứng phó quân Kinh Châu, để lại Thiên Sư quân cho Bắc Phủ binh ứng phó, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, vậy thì có thể nhất cử trừ đi cả hai mối tâm phúc đại họa”.

Tư Mã Nguyên Hiến định nói gì rồi lại thôi, có điều thủy chung vẫn không phản bác lại Lưu Dụ, chỉ đưa tay ra hiệu cho gã nói tiếp.

Lưu Dụ khẽ mỉm cười: “Chiều này nhìn thì có vẻ thông minh, nhưng sự thực lại cực kỳ sai lầm. Được! Coi như huynh tâm tưởng sự thành, trừ đi được Bắc Phủ binh và Thiên Sư quân, vậy thử hỏi Kiến Khang quân có đủ thực lực đối phó lại Kinh Châu quân của Hoàn Huyền hay không?”.

Tư Mã Nguyên Hiến chau mày nói: “Ta dám đảm bảo, chúng ta vẫn còn sức đánh một trận, hươu chết tay ai thì phải ra chiến trường mới biết được”.

Lưu Dụ nói: “Giờ hãy coi ta là Hoàn Huyền đến đàm binh trên giấy với công tử được không? Công tử dám tiếp chiến chăng?”.

Tư Mã Nguyên Hiến lấy làm hứng thú cười cười nói: “Xin Lưu huynh cứ tự nhiên!”.

Lưu Dụ thầm đoán hẳn đã từng nghiên cứu từng chiến lược Hoàn Huyền có thể sử dụng để tấn công, nên vô cùng tự tin, không sợ gã làm khó.

Nghĩ đoạn bèn vui vẻ nói: “Bước đầu tiên của ta là phong tỏa Đại Giang, khiến các vật tư ở thượng du không thể đi đường thủy tới Kiến Khang, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của bá tánh, khiến vật giá tăng cao, từ từ suy yếu斗志 và lòng tin của quân dân Kiến Khang với triều đình”.

Tư Mã Nguyên Hiến ngạc nhiên thốt: “Ta không nghĩ làm vậy sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của quân dân Kiến Khang”.

Lưu Dụ trầm thờ dài, đây chính là nhược điểm lớn nhất của phụ tử nhà Tư Mã Đạo Tử, không biết nỗi khổ của dân, chỉ nghĩ phong tỏa Đại Giang sẽ không ảnh hưởng gì đến bản thân bọn họ, cứ không hiểu người chịu khổ đầu tiên sẽ là dân chúng.

Lưu Dụ nói: “Sau đó, ta sẽ liên thủ với Nhiếp Thiên Hoàn, công chiếm tất cả các thành trì có giá trị chiến lược ngoài Kiến Khang, chẳng hạn như Thọ Dương, đoạt được trấn này, sẽ thêm một bước nữa cắt nguồn cung ứng vật tư cho Kiến Khang, khiến công tử không có cách nào mua thêm chiến mã ưu việt của người Hồ để bổ sung cho quân đội”.

Tư Mã Nguyên Hiến căn bản không nghĩ đến tác dụng của Biên Hoang Tập với cuộc chiến ở Kiến Khang, nên lập tức á khẩu vô ngôn.

Lưu Dụ nói tiếp: “Một năm không được, hai năm, ba năm thì sao? Đến khi tất cả các thành trì xung quanh đều lọt vào tay ta, Kiến Khang trở thành một tòa cô thành, còn có thể làm được gì chứ?”.

Tư Mã Nguyên Hiến dầm chân thở gấp mấy hơi liền, gật đầu nói: “Lưu huynh đúng là người hiểu binh pháp, trận chiến này nếu là do huynh đánh, huynh sẽ ứng phó thế nào?”.

Lưu Dụ thản nhiên nói: “Ta cũng phải thúc thủ vô sách, để quyền chủ động rơi hết vào tay Hoàn Huyền. Không có Bắc Phủ binh, quân Kiến Khang coi như mất đi chỗ dựa, không thể nào cản được Hoàn Huyền nữa”.

Tư Mã Nguyên Hiến nói: “Nếu có Bắc Phủ binh thì sao?”.

Lưu Dụ điềm đạm mỉm cười: “Vậy thì phải xem ai làm chủ sự của Bắc Phủ binh đã”.

Tư Mã Nguyên Hiến thở dài: “Đây chính là vấn đề quan trọng nhất, huynh dựa vào điều gì để khiến gia phụ tín nhiệm huynh đây?”.

Lưu Dụ nói: “Những chuyện thế này huynh căn bản không thể tin bất cứ ai, cho dù là cốt nhục chí thân hay bằng hữu huynh đệ, đây là vấn đề ai mạnh ai yếu thôi. Công tử có thể hỏi Lang Nha vương một câu, giữa Lưu Lao Chi và Lưu Dụ, kẻ nào dễ bị ông ta khống chế hơn, lựa chọn nào là minh trí hơn”.

Tư Mã Nguyên Hiến định thần nhìn gã một hồi, cuối cùng trầm giọng nói: “Để Lưu huynh không hồ tư loạn tướng nữa, ta đành thực lòng cho huynh biết, trong ý nghĩ của gia phụ, huynh đã trở thành uy hiếp lớn nhất của Tư Mã hoàng triều, là người nguy hiểm nhất phương Nam rồi. Lưu huynh giờ đã nguội lòng chưa?”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Được! Vậy để ta đoán thử tình hình sau khi các vị giết chết bỉ nhân nhé. Lưu Lao Chi tuyệt đối sẽ không chân thành hợp tác với các Tạ Diễm và các tướng lĩnh thuộc hệ phái Hà Khiêm, mà chỉ ôm quân giữ mình, lấy Quảng Lăng làm trung tâm phòng thủ các trọng trấn phía bắc Đại Giang. Khi Tạ Diễm bại không còn đường về, còn Tôn Ân thì quét sạch các thành trấn ven biển ở phía đông nam Kiến Khang, Thiên Sư quân sẽ Bắc thượng. Trong tình thế đó, quân Kiến Khang còn có thể đứng ngoài cuộc nữa hay không? Lúc đó sẽ đến lượt Lưu Lao Chi tọa sơn quan hổ đấu, nhìn quân triều đình ngày một yếu đi. Triều đình nếu muốn mượn lực lượng của Lưu Lao Chi để giải vây cho Kiến Khang, thì sẽ phải để mặc cho hắn hoành hành, đáp ứng tất cả các yêu cầu vô lý quá đáng, đây là chuyện hết sức đương nhiên. Lưu Lao Chi là người có dã tâm, chứ không phải kẻ chỉ vì một lời truyền ngôn mà thành cái đinh trong mắt triều đình như ta đâu”.

Tư Mã Nguyên Hiễn trầm ngâm nói: “Lưu huynh hoàn toàn không coi trọng Tạ Diễm chút nào sao? Y không phải là kẻ mới ra chiến trường, hơn nữa còn từng lập đại công trong trận Phì Thủy nữa”.

Lưu Dụ thần nhiên nói: “Nếu công tử gửi hy vọng lên Tạ Diễm thì ta không có gì để nói nữa. Ta chỉ muốn nhắc nhở công tử, binh lực của Thiên Sư quân hiện nay lớn gấp đôi binh lực của Kiến Khang quân và Bắc Phủ binh cộng lại, người lãnh đạo là Tôn Ân hùng tài đại lược và Từ Đạo Phúc tinh thông binh pháp, chứ không phải kẻ tầm thường đâu”.

Tư Mã Nguyên Hiễn thở hắt ra một hơi nói: “Nếu Lưu huynh vẫn còn sống, trong tình thế đó có thể làm được gì chứ?”.

Lưu Dụ mừng thầm, biết sau khi cân nhắc lợi hại, Tư Mã Nguyên Hiễn cuối cùng đã động lòng, nếu không hẳn cũng chẳng nói ra câu thế này làm gì.

Đương nhiên là gã không để lộ tâm ý của mình ra ngoài, chỉ trầm giọng nói: “Vậy thì còn phải xem Lang Nha vương an bài thế nào, quan trọng hơn là xem tình thế lúc đó. Chỉ cần Lang Nha vương để thủy sư thuộc hệ phái của Hà Khiêm về với ta, ta khắc có vốn để giao tranh với Thiên Sư quân, lại có thể khắc chế Lưu Lao Chi, đối với triều đình chỉ trăm lợi mà vô hại”.

Tư Mã Nguyên Hiễn cảnh giác nói: “Lưu huynh dường như rất có lòng tin với bản thân”.

- o O o -